Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 136 (10.519). Львів, вівторок 23. червня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—3 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Слова і вчинки.

Наша українська інтелігенция на всіх землях, що опинилися під Польщею, є на словах дуже патріотична і дуже вибаглива на правильну та доцільну політику і громадську працю, але не свою власну а когось там „вгорі". Не вірить вона в ніякі авторітети, в ніяких провідників, у ніяку власну силу хоч... славословить без кінця власне самопожертвовання, пропагує консолідацію народніх сил, але для неї навіть пальцем у чоботі не рушить.

В нас, що інтелігент, то велика індивідуальність, а що другий то великий політик, а що тисячний то скромний громадський робітник. Більше як сто відсотків отже наших інтелігентів надаються на провідників а щойно тисячний споміж них піде до всякої праці, яка потрібна для народу.

Не диво проте, що при такому стані нашої інтелігенції в нас у повоєнних часах запанував повний застій на всіх майже ділянках життя та безвідповідальний розгардіяш у політиці. Без сумніву, що всі ті негативні прикмети інтелігенції відбилися і на життю нашого селянства та робітництва. Ні одно ні друге не зорганізоване, а одно й друге нарікає на інтелігенцію, тратить до неї довіря та починає її просто ненавидіти.

За доказами далеко не треба шукати. Є в нас найстарше многозаслужене для народу Т-во „Просвіта". Воно перше у повоєнних часах лихоліття почало виявляти ініціятиву до культурно-освітньої праці та до організації. Здавалося, що на ту ділянку нашого життя кинуться всі, як на єдину допустиму та можливу ще серед теперішніх наших обставин під Польщею. Здавалося! Але те, що здавалося, не здійснилося!

Ось у минулому році „Просвіта" мала 10.000 членів, що повплачували свої вкладки. Цьогож року по нинішний день вплачено до „Просвіти" заледви 4.000 вкладок а в тому є 1.700 вкладок зовсім нових членів, які щойно вписалися до Т-ва. Виходить, що споміж минулорічних членів сповнило супроти Т-ва обовязок заледви 2.300 на 10.000 тисяч. Цілих сім тисяч вісот не почували себе до ніякого обовязку відновити своє членство у найбільше популярному та найбільше заслуженому українському товаристві. Про що це свідчить? — У всякому випадку не про додатні прикмети нашої суспільности!

Правда в цьому році голод, у цьому році нужда! Але й без нужди та голоду ми все бідні! І ось саме у цю біду та нужду вірить наша інтелігенція а за нею і весь нарід, як у якусь сам. зрозумілу, очевидну правду. Є це єдина аксіома в нашому життю, в яку вірять усі. І мабуть тому, що всі вірять у неї як у релігійну догму, відтягаються від сповнювання громадських обовязків навіть ті споміж нашого народу, що тої нужди і біди не терплять та її не знають.

У тому році голод — це правда. Але правда і те, що не голодує цілих сім міліонів українського народу під Польщею. Правда і те, що на тих сім міліонів є бодай один міліон таких, що якщо не ситі, то у всякому разі й не голодні. І цих саме ми маємо на увазі.

Бо невже на сім міліонів не може знайтися бодай сотня тисяч таких, що сповняли би свій обовязок супроти народу і громадянства як не працею для нього, то бодай матеріяльною підтримкою тих установ, що працюють для нього, працюють для його будуччини, для української культури, яка остане для цілого ряду поколінь єдиним спадком по нас? Невже на тих сім міліонів Українців не найдеться бодай сотня таких, яких обличча покрилися би румянцем стиду при погляді на нещасну, обірвану камяницю „Просвіти" у Львові? Невже на таку масу не найдеться сотня тисяч таких, що заінтересується причинами того зовнішнього опущення та осиротіння і обірваности дому, з якого глядить на український народ більше пів сотні літ, з якого проміньовало за весь той час ярке світло знання та культури, що добиралося до курних селянських хат і до міських сутерин і до заморських фарм? Цеж воно, те світло Просвіти розганяло своїми яркими снопами проміння мраковину віків, цеж воно рвало занавіси будуччини.

І в результаті тільки 4 тисячі членів вплатило вкладки за цей рік, тільки 4 тисячі сповнило свій обовязок та довг супроти тої культурної фортеці, тільки чотири тисячі на сім міліонів.

Як далі так піде, то й дім завалиться і видавництва припиняться і погасне одинока зоря на нашому горизонті, зоря чарівна, бо повна світла.

А є в нас і поміщики і промисловці і богатші селяне і міщане і всі вони патріоти і всі вони добрі громадяне, та грішать тою одинокою недостачею, що не реагують на пекучі потреби нації, на її недомагання, і не хочуть бути меценатами української культури. В XX. віці можуть бути меценатами Поляки, Німці, Норвежці, Американці, але не Українці. Бо й якже, коли український народ бідний!

Дійсно! Бідні наші поміщики, бідні промисловці а з ними бідна й „Просвіта" та всі инші наші установи! А біди нема чого стидатися! Инша річ з тою семиміліоновою масою. За неї може стидатися що найвисше будинок Тов-а „Просвіта", що жде спокійно чи не на чужих меценатів, якіб загоїли його сирітські рани.

Багато в нас патріотичних почувань, ще більше великих, гарячих слів а найменше направду патріотичних діл і найпримітивнійшої громадської обовязковости. **в. м.**

„Do, ut des".

Основа польсько-жидівських коншахтів.

В наших статтях на тему теперішньої політики жидівського соймового представництва ми досить вичерпуючо зясували той підклад, на якому відбувається братання безпринціпної, гешефтярської жидівської буржуазії з польською реакцією. А саме ми стверджували між иншим, що польсько-жидівська угода спирається на принціпі признання польської держави державою єдинонаціональною (польською), а не державою рівноправних національностей (Поляків, Українців, Білорусинів, Жидів, Німців і т. д.). Вирішення єдинонаціонального характеру сучасної Польщі не лише польськими чинниками, але й „чужоплемінними", в даному випадку Жидами, є далекосяглого значіння. Від цього принціпового рішення залежить дальший хід політики польської держави у відношенні до непольських народів (за виїмком Жидів, які виступатимуть як своєрідна частина польської державної нації).

Завершення польсько-жидівських коншахтів угодою на цій платформі і в теперішньому моменті означує тільки одно: беззастережний перехід Жидів на послуги польської реакції в боротьбі з непольськими народами (Українцями, Білорусинами, Німцями й Литовцями).

Промотор угоди і голова жидівського клюбу (сильного 10-ма загарбаними українськими мандатами) пос. Райх назвав ці наші ствердження „інсинуаціями". Та минуло кілька днів і ці наші „інсинуації" в цілій основі підтверджує жидівська преса. Впливовий варшавський „Момент", який видає батько відомого жидівського діяча (фолькіста) пос. Прилуцького, приносить такі інформації, які подаємо за угодово-пропагандистичним органом пос. Райха — „Хвілею":

„Представники уряду оперли переговори на принціпі: „do ut des". До жидівських представників поставлено домагання, яке вони в місце мусіли (sic!) відкинути. Те домагання, що торкається становища Жидів супроти національних меншостей, висунув міністер освіти Ст. Грабскі. Міністер Грабскі силкувався по просту вигнати Жидів проти инших меншостей. Жидівські представники категорично відкинули те домагання (?!). Супроти того мін. Грабскі попав у гнів, а переговори загально вважано зірваними. Одначе на другий день (а було це перед кількома тижнями) відновлено переговори з ініціятиви мін. Скшиньского, який предложив компромісові пропозиції на підкладі домагань мін. Грабского. Компроміс мав найти вислів в тому, що Жиди були би змушені тільки тоді голосувати проти меншостей, колиб проти внесень тих меншостей голосували всі польські партії. Колиб одначе якanebудь польська партія голосувала за внесенням меншости, себ-то колиб те внесення не мало протидержавного характеру, тоді Жиди одержалиб вільну руку ділання на основі свого власного погляду. На тому спинилися переговори. На нинішній нараді жидівські представники ведуть далі розмови з мін. Скшиньским і мін. Грабским; оба міністри означать своє становище супроти національних меншостей взагалі. Від цього власне становища залежить дальший хід переговорів, бо коли міністри обстоюватимуть своє неможливе домагання, то це буде означати, що вони не думають поважно про переговори, і тому дальша праця стається безцільною".

Далі зазначує „Момент", що неправдиві є поголоски, немов то Жиди були би „скорі" стати знаряддям тих, які бажають гнобити національні меншости і жидівськими руками витягати каштани з огню".

„Становище Жидів є цілком недвозначне: Жиди будуть з певністю (sic!) далі боротися за горожанську і національну рівноправність

всіх меншостей. Та одночасно Жиди стоять на грунті польської державности і не будуть голосувати за внесеннями, які змірали би до зміни границь Польщі".

Ці, як зазначує „Момент" — „добре сконтрольовані факти" в цілій основі піддержують наші „інсинуації". Жиди переходять на послуги теперішньої польської політики супроти непольських народів, переходять вже й формально, на основі „pia desideria" польської реакції. Досі вони тільки фактично сповнювали призначену їм ролю польонізаторів, прикрашуючи її бомбастичною фразеольогією про рівноправність всіх націон. меншостей і т. и. Мін. Ст. Грабскі знав, з

Red. czas. „Dilo" Pr. 440/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jako Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 131 (10.479) z dnia 16. czerwca 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Bez poczuttia samoposzany" w całej swej osnowie. 2) „Koncesji" w ustępach między słowami: a) osadnykam... do końca artykułu. 3) „Za ukrainśku szkołu" a) w ustępach między słowami: proty... z likwidacji, b) gimnazji w Peremyszli... a: Wczywajut", c) do polskoi władу... a: i czetez, d) do miniszra oswity... aż do końca artykułu, zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) ... dokonana w dniu 17. czerwca 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 18. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów, dnia 18. czerwca 1925 r. Hawel.

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 442/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny, jako Trybunał prasowy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 132 (10.478) z dnia 18. czerwca 1925 r. pod tytułem 1) „Mytari i faryсеі" w ustępach między słowami: a) w rjadach... a: Ce nazywajetsia, b) newtralnіst... a: a odnoczasno. 2) Moskwa i Charkiw" w ustępach między słowami: a) prosta... a: Samostijnykiw, b) Ukraina... a: powynna. 3) w rubryce „Nowynky" z notatki przedostatniej ustęp od słów: Ostannimy czasamy... do końca zawiera znamiona ad 1) i 2) zbrodni z § 65 a) u. k. ad 3) występku z § 300 u. k. uznał naną 17. czerwca 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenia całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 Zł. P. Lwów, dnia 18. czerwca 1925. Hawel.

ким має діло, коли важився Жидам робити такі сміліі пропозиції. А Жиди так різко вихтували їх, що дійшли аж до компромісу на підкладі пропозиції головного ідеольога проковтнення не-польських народів. Чиж не „інсинуації" — тим більше, ек Жиди „з певністю будуть далі боротися за рівноправність всіх національних меншостей". Подумайте, яка посвята!

Переговори зовсім не припинилися, бо — як подає „Слово Польске" — в четвер 18. п. м. жидівські переговірники д-р Райх і д-р Тон були на обіді у мін. Скшиньского. В суботу (20. п. м.) ведено переговори далі, після чого вони переходять на „урядове форум", себто з міністерських і инших закамарків стають явними (не тайними) і славними.

* * *

У звязку з жидівсько-польськими переговорами дня 19. п. м. відбулося пленарне засідання Українського Соймового Клюбу. У висліді своїх нарад клюб видав отсей незвичайно „диплоьматичний" комунікат:

„На засіданні Українського Клюбя між иншим розглядано справу переговорів жидівського клюбу з урядом, які в українській пресі і громадянстві викликали деякий (pewien) відгомін (чи тільки деякий? — Ред.). Прийнято отсю резолюцію:

В справі польсько-жидівських переговорів з урядом, Український Клюб, стверджуючи факт, що в теперішній хвилі нема спільної політичної лінії національних меншостей ані в законодатних установах, ані поза ними (чому нема? — Ред.) — пильно слідкує за їх ходом (чиїм ходом: переговорів чи національних меншостей? — Ред.), своє становище (здається: Український Клюб! — Ред.) робить залежним від змісту польсько-жидівської угоди і дальшої тактики жидівського Клюбу. За точку виходу тактичної лінії до жидівського клюбу (отже тільки — жидівського клюбу! — Ред.) Український Клюб приймає, що не може перейти до денного поряду над тим, щоби Жиди на українських землях були знаряддям польонізаційних плянів уряду і польських політичних кол.

До комунікату Українського сойм. Клюбу додали ми деякі принагідні замітки та назвали його незвичайно „диплоьматичним". На своє оправдання мусимо подати, що повний зміст того комунікату беремо зі „Слов-а польск-ого", яке може з розмислом його злобно викривило. Сподіємося за кілька днів одержати зі секретаріяту клюбу оригінальний текст комунікату, а тоді подамо його ще раз, якщо він буде відріжнюватися від вже поданого.

Одночасно, як подає „Хвіля", пос. Райх відбув конференцію з головою Українського сойм. клюбу пос. Серг. Хруцьким. П. голова зазначив, що Клюб не має нічого спільного з поглядом пос. Павла Васильчука на суть і наслідки жидівсько-польських переговорів і не бере за нього ніякої відповідальности. Щож торкається самих переговорів, то п. Хруцький мав заявити:

„Український Парляментарний Клюб займе становище до польсько-жидівських переговорів аж (dopiero) по їх закінченні, а радше по одержанні інформацій про їх вислід (який вислід: офіційний чи тайний? — Ред.)".

Що торкається останніх статей „Діла", — реляціонує „Хвіля", — яке виступає проти політики жидівського клюбу, пос. Хруцький заявив, що той щоденник не є органом Української Парл. Репрезентації і свої погляди висловлює на власне ризико (?!) і відповідальність.

З комунікату Українського Сойм. Клюбу і заяви п. голови пос. Хруцького виходить ясно, що відповідальні українські політики займуть становище до жидівсько-польських переговорів аж після покінчення цілого того інтересу й офіційного закріплення польсько-жидівської дружби. Що це значить? Це значить, — розуміється, якщо вірним є комунікат і заява п. посла Хруцького, що українські посли вважають себе тільки обсерваторами й історикамн, теоретичними політиками, а не практичними й реальними. Вони будуть переводити оцінку **висліду** переговорів post festum; вони не будуть робити ніяких перепон, поки не мають інформацій про їх вислід. Мусимо признатися, що з такою ролею парляментарного представництва нам важко погодитися.

Щож до другої замітки, то справді так маються справи, що „Діло" не є органом Української Парл. Репрезентації, як правдою є

й те, що та репрезентація, а радше тільки одна її частина („Селянський Союз") розпоряджає лише одним тижневиком і то в Холмі („Наше Життя").

Вкінці мусимо зазначити, що від кількох днів зявлюються в приватних розмовах „погрози" Жидів, що — мовляв — вся жидівська преса заговорить про статті „Діла". Ми не стараємося одержати закордонну позичку і нас ці „погрози" не лякають, а врештою булоб дуже бажане, щоби жидівська преса освідомила своїх читачів з політикою великої більшости жидівського клюбу і розуміється — з її наслідками.

Жидівсько-польські переговори відбуваються на основі: „do, ut des". Не знаємо, що польський уряд дасть Жидам (правдоподібно нічого!), а Жиди вже все давно йому віддали (льояльність і т. и.), а тепер що можуть дати? Хіба запродати не-польські територіяльні народи"!

Податкова політика.

Промова сенатора Пастернака, виголошена дня 15. червня ц. р. в сенаті в часі дискусії над буджетом міністерства скарбу.

Шляхецька підпора держави.

Високий сойме! Буджет міністерства скарбу є підставовим буджетом у ділянці державних прибутків. Прибутки того міністерства виносять 70 прц. загальних прибутків. На ці прибутки складаються переважно посередні та безпосередні податки, які накладається на населення беззастережно та безоглядно, не вважаючи на те, чи воно в силі їх платити чи ні. Зруйноване війною населення жиє в нужді, а податкове перетяження в порівнанню зі сусідними державами є далеко висше. Коли прибутки з публичних данин та монополів виносять наприклад 19 золотих на особу в Радянському Союзі, то в Польщі вони виносять аж 57 зол. Генеральний справоздавець зазначує у свому звіті, що тепер безпосередні податки є два рази більші ніж були перед війною. Зважививши, що по війні село зубожіло, а державні податки збільшилися вдвоє, комунальні ж за в десятеро, можемо зрозуміти та уявити собі, в яких важких обставинах находяться платники податків а зокрема селяне, та зможемо прийти до пересвідчення, що всі ці податки причиняються до зруйнування села.

При накладанню та вимірі податків панує хаос і несправедливість. Грунтовий податок на селі побирають однаково від доброї землі та від неужитків. А несправедливість при вимірі податку маєткового ще більша. Часто в одному й тому самому селі виміряються від однакових господарств зовсім відмінний податок, при чім ріжниця буває разяча. Наприклад на одно господарство рата виносить 10 зол., на друге 20 зол., а на третє 30 зол. не зважаючи на те, що всі ті господарства однакові. А скілько є таких господарств, вартість яких не переходить поза 4000 зол., але з них все одно стягають маєтковий податок. Нерівномірність в оподаткуванню доводить населення до розгорячення. При стяганню податків теж панує несправедливість. Якщо бідний рільник на селі не може заплатити податку, то приїзджає податковий екзикутор і забирає необхідні в господарстві річи, такі як плуг, борони, шлиї і т. п., а якщо податку не платить поміщик, то про примусове стягання податків із нього не чути. На східних т. зв. „кресах" українське та білоруське населення сплачує податки найточнійше та сповняє всі державні повинности; за те поміщики Поляки на „кресах" відтягаються від плачення податків. Для прикладу наведу такі дати: у рівенському повіті на Волині зі 69 обшарників на 1. вересня 1924 р. заплатило з них частину грунтового податку тільки 27, а частину маєткового податку тільки 2-ох, инші не заплатили нічого. Ось такий магнат як Любомірскі Адам, якому вимірено суму 71.074 зол. маєткового податку, не заплатив теж нічого. Кижинецкі Юзеф, якому вимірено 2,074 зол. грунтового податку і 7.851 зол. маєткового теж не за

Бляніка Баранова.

Пробудження

національно-державної думки на Прикарпатській Україні.

(Докінчення.)

Другим документом, на який покликалася чеська делєгація на мировій конференції, були ухвали „Пряшівської Народньої Ради", як представниці західнього Прикарпаття. Революційний визвольний рух обіймав також увесь український народ західнього Прикарпаття, та з причини пасивности інтелігенції не було кому його зорганізувати. Ідейний провід визвольного руху в цій частині Прикарпаття взяв на себе священик Ем. Невицький. Дня 8. XI. 1918 р. засновано „Руську Народню Раду", яка проголосила зазив до національного визволення українського народу і до злуки з Україною. На це відгукнулися всі громадські ради, видаючи обіжники до народа про потребу злуки з иншими українськими землями. З тою метою скликано цілий ряд віч. Крім цього Рада розписала анкету до всіх громад, з яких велика більшість заявилася за злукою з Україною. Це все доказує, як живою виявилася самостійницько-державницька ідея серед Українців Прикарпаття, які за ніяку ціну не хотіли признати чужої влади.

Та і тут на услуги Чехам пішла тамошня інтелігенція з місцевим губернатором д-ром Бескидом, а їй до помочі станули галицькі москвофіли. Д-р Бескид дістався до президії Ради і почав на власну руку конферувати з Чехами. Дня 21. XII. 1918 р. д-р Бескид перевів злуку „Ради" з „Радою Лемків" (організація галицьких москвофілів) і — зорганізувавши цілу акцію — перепровадив насильно на зборах 7. I. 1919 р. в Пряшеві ухвалу злуки Прикарпаття з Чехословаччиною. Не помогла тут горяча, палка патріотична промова б. Невицького, якого опісля власти тяжко переслідували. Бескид перевів акт насильства над волею українського народу. Чехи і мирова конференція признали західнє Прикарпаття Словакам.

Чехам треба ще було згоди і Українців східного Прикарпаття і за це вони постаралися при допомові тодішнього заступника Ч. С. Р. в Будапешті посла Годжа. До цього послужило їм меморандум „Руської Народньої Ради" в Сваляві з 16. XII. 1918 р., як стверджує експозе Жатковича. Маленька пригода незнаного чоловіка відіграла тут важну ролю на політичній світовій арені. Основателем Ради був місцевий робітник, клясово свідома людина, Михайло Комарницький, за якого ініціятивою на зборах Ради дня 8. XII. 1918 р. в присутности делєгатів 30 громад — порішено вислати на мирову конференцію меморандум з домаганням злуки Прикарпаття з Україною. Комарницького, як автора меморандума, почали переслідувати мадярські власти і загрозили видаленням його поза границі, як чужинця (він походив з Галичини). Тоді він удався до чеського посла в Будапешті, просячи помочі проти Мадярів. Його особисте прохання стало „важним актом", який помандрував до Парижа як доказ, що Українці східного Прикарпаття домагаються злуки з Чехословаччиною. Треба було аж Бескида, галицьких москвофілів і всяких насильств, щоби серед українського народу Прикарпаття придусити його національно державні змагання.

Почуття потреби злуки з Україною найсильнійше було вкорінене серед населення східної части Прикарпаття. Цього доказом відкинення українським зіздом з 18. XII. 1918 р. проєкту мадярського правительства — злуки Прикарпаття, як автономної країни з Мадярами, дальше ухвала зборів в Мараморошськім Сиготі з 18. XII. 1918 р. під проводом д-ра Бращайка — злуки з Україною, та ухвала зізду в Хусті 21. I. 1919 р. в присутности 420 делєгатів з громад — на злуку з Києвом. — Утворено „Центральну Народню Раду", яка мала заступати всі інтереси українського населення на Мадярщині.

Тут почало свою роботу змадяризоване українське духовенство під проводом епископа Паппа, яке працювало вперід на користь Мадярів а опісля на користь Чехів.

Тимчасом 23. III. 1919 р. комуністична влада обняла Мадярщину, а після її уступлення дня 25. IV. 1919 р. Чехи зайняли Прикарпаття.

При помочі змадяризованої інтелігенції дня 8. V. 1919 р. в Ужгороді проголошено злуку Східного Прикарпаття з чехословацькою республикою.

В сан-жерменськім договорі забезпечено автономію для Прикарпаття. Одначе й досі остала вона на папері. Не створено донині місцевого сойму в Ужгороді, не віддано адміністрації в руки місцевого населення, а країною, від якої відділено цілу західну частину від ріки Уж по Спиж, правлять безконтрольно чеські урядовці. Не переведено земельної реформи і з економічного боку тамошнє українське селянське населення знайшлося в гіршому положенню, як за Мадярщини. Прихильників українського відродження в роді покійного, заслуженого шкільного референта Пешека — було серед Чехів дуже мало. Москвофільство і православіє скрилося під омофор чеського правительства. Це використали ворожі для Чехів елементи (Мадяре і Жиди, а також в значній мірі і комуністи) й останні вибори до чеського сойму і сенату з Прикарпаття і велика побіда комуністів є доказом, що там наш народ ставиться неприхильно до сучасного чеського режиму.

Та проте національне українське відродження на Прикарпаттю поступає вперід. В тамошнє село дістається друковане слово, ширяться просвітна й економічна організації і теперішнє покоління матиме нагоду боротися постійно за дальше національне визволення. На наших очах відживає найбільш забута частина українського народу і недалекий вже час, коли до нашої народньої скарбниці внесуть свої оригінальні цінности і наші браття з Прикарпаття.

заплатив ні сотика. Малиньскі Емануель на вимірених 3,441 зол. ґрунтового податку заплатив 71 зол. а на 63.748 зол. маєткового не заплатив нічого. Любомірському Губертові виміряно ґрунтового податку 11.674 зол., а маєткового 78.184 зол. але ні одного ні другого податку той магнат не заплатив ні сотика. Разом заплатили обшарники рівенського повіту 11 прц. ґрунтового податку а тільки 1 прц. маєткового в 1924 р.

Маєтковий податок на 1925 рік преліміновано в сумі 300 міліонів золотих. Всі одначе признають, що той податок у такій сумі не вплине а остане в зазначеній сумі на папері для паперової рівноваги буджету. Я думаю, що в 1925 р. вплине менше маєткового податку ніж в 1924 р. бо в минулому уряд побрав крім податку ще й так звану „залічку" на маєтковий податок а в цьому році тої „залічки" вже не буде. Таким чином до буджетової рівноваги не прийде. А через те, щоби не допустити до недобору, — не слід підносити податки, але навпаки слід поменшувати видатки на поодинокі міністерства і підчинені їм органи. Бо у всіх міністерствах і у всіх урядах є за багато урядників, забагато війська, поліції — всюди потрібні редукції, поменшення їх числа. Недопустиме, щоби нагороди урядників були більші від їхньої платні, як це бачимо в буджеті міністерства скарбу, де на вивінування центральної управи уряд призначив лиш 24,483,630 зол. а на нагороди та особисті видатки урядників 6 036.607 зол. Міністер скарбу розказував нам про важку працю скарбових урядників, які заслугують на додаткову винагороду поза звичайною платнею, алеж тих 6 036.607 зол. преліміновано не для тих урядників у повітових скарбових урядах а для тих у центрі, в столиці Варшаві.

Польська держава не може брати зразків з таких держав як Англія, Франція, Злучені Держави Америки чи Німеччина.

Дохід тих держав позволяє їм на такі видатки, на які Польща не може собі позволити. Нарід несе важкі податкові тягарі для державного скарбу, а щож дає за те тому народові польська держава? Село зруйноване війною. На східних „кресах" велике число селян мешкає донині в землянках та не може дістати ніякого кредиту на відбудову, але податки з нього стягають насильно. Якщо український або білоруський селянин звертається до уряду за кредитами на відбудову, то все їм відмовляють через те, що нема грошей, але ніколи не забракло ще ні одному польському урядові грошей на розбирання православних церков і каплиць, на перебудову церков на костели та на кольонізацію східних „кресів".

І коли український селянин не може дістати кілька соток золотих на відбудову, то католицькі косьцьоли одержують у тому самому часі тисячі на будову копул і веж, та на перебудову православних церков на косьцьоли на Холмщині та Підляшу. Замісць того, щоби дати гроші на будову шкіл, по селах, то видається їх на руйнування церков. Нема в Польщі гроша ні на комасацію, ні на меліорацію, ні на кредит для бідного селянина, але є величанські суми на поліцію та на осадників.

Фінансова політика уряду не причиниться до уздоровлення грошевих відносин у державі і ми не можемо підпирати такої політики а тому і будемо голосувати проти буджету.

Проти екстермінаційної політики.

Комунікат Народнього Комітету в справі польської шкільної політики.

Тісн. Народній Комітет, головна управа української народньої трудової партії, на засіданні в дні 15. червня 1925, обміркувавши останні посунення польського уряду в шкільній справі, **одноголосно** виніс отсі постанови:

І.

За Тісн. Народній Комітет:
Д-р Ізидор Голубович, голова. *М. Струтинський*, за секретаря.

Гол. Управа УРП. про сучасне положення.

Головна Управа української радикальної партії, обміркувавши на своєму засіданні в дні 13. червня п. р. сучасне положення українського народу під Польщею, ствердила:

І.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Самовбивство учениці.

В суботу в полудне з будинку СС. Василіянок з другого поверха кинулася на подвіря 17-літня учениця української гімназії Марія Олена Лучківна. Померла в шпиталі. Перед смертельним скоком випила ще оцтову есенцію. Причиною мали бути лихі ноти з деяких предметів.

Засідання кресової секції.

В понеділок 22. VI. засідання кресової секції в справі православної церкви в Польщі. На денному порядку є теж справа покликання знавців. Васілевского не буде на засіданні, бо виїхав до Снятина.

Рад.-англ. конфлікт у Владивостоці.

Між рад. властями у Владивостоці й капітаном англ. пароплава прийшло до конфлікту. На пароплаві закуто в кайдани китайського носильника підозрілого за крадіж. Це викликало протианґл. демонстрацію носильників. Рад. власти звільнили носильника а арештували англ. корабель. Капітан має станути перед рад. судом.

Америка і ґар. пакт.

През. Куліндж не хоче, щоби Америка в справі ґар. пакту відогравала ролю учителя, хоч вона заінтересована в безпеці Европи. Америка рішена держатися оподалік від зобовязань, які накладає ґар. пакт.

Домінії проти ґар. пакту.

Консервативна преса в домініях противна всякому ґар. пактові. Англія не повинна мішатися до справ, котрі не торкаються домініїв. Европейські відносини рівнодушні для домініїв і не можна їх втягати в війну за такі далекі справи.

Амундзен готовить нову виправу.

Амундзен дійшов до 87° 45'. З Осльо повідомляють, що Амундзен повідомив директора норвежського летничого товариства Томсена, що за три неділі верне до Осльо й зачне приготування до нової експедиції до пів. бігуна ще ц. р. На торж. засіданні норвежського парляменту през. виголосив промову в честь Амундзена. Палата вислухала її стоючи. Король і королева вислали Амундзенові ґратуляційні телеграми.

Виправа Мек Мілена.

З Ню Йорку повідомляють, що нова експедиція Мек Мілена для розсліду підбігунових околиць вирушила 20. VI. з Віскавор. Мек Мілен одержав від губернатора доручення застромити амер. прапор на нововідкритих землях. Висловлено сподівання, що чужі уряди признають право Америки до нових земель.

Дальші заворушення в Китаї.

Студенти намовляють Китайців кидати працю в япон. фабриках. Котрі не послухали, побили їх, задержали, а випустили за зложенням кавції й по зложенні обітниці, що до праці не вернуть. У Кантоні Китаєць застрілив касієра японського шпиталя. Японський консуль запротестував і візвав кантонських Японців, щоби схоронилися в европейській дільниці.

НОВИНКИ.

— **Почтові складанки розсилаємо з нинішним числом, та просимо П. Т. передплатників негайно відновляти передплату, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплата на місяць липень 4·20 зол.**

— **СПОГАДИ Е. ЧИКАЛЕНКА ч. II. Як ми заповіли, вислали ми на протязі минулого тижня безплатно, за порученням, усім нашим передплатникам, що передплатили наш часопис на II. чвертьріччя, а заплатили до 30. червня п. р. — Належитість почтової оплати в квоті 60 сот. просимо вилучувати з передплатою на липень. Хто не вплатить почтової оплати за I. і II. ч. безумовно не одержить III. ч., яка друкується як безплатний додаток на III. чвертьріччя п. р. Передплатники, які з деяких причин не одержали II. частини, можуть набувати її в Адміністрації „Діла" до 1. липня п. р. по ціні 2 зол. Хто бажав би висилки почтою, має на пересилку надіслати 60 сотиків.**

— **Конфіската.** Останнє число „Діла" сконфіскувала прокуратура за один уступ із передової статті п. з. „Ювилей чи поминки?", та за кінцевий уступ новинки п. з. „Ревізія".

— **Всі учителі(ки) середніх і вищих шкіл** возьмуть участь в Надзвичайних загальних зборах т-ва „Учительська Громада" в дні 2. липня пп. год. 9 рано в салі Лисенка при вул. Шашкевича.

— **Крайова конференція українців** відбудеться 9 липня пп. год. 9 в бібліотеці тов-а „Просвіта" Ринок 10. 2208 1—2

— **Довкола темної справи.** Сіоністичний провідник п. Еґер, проти якого виготовлено акт обвинувачення за наклонювання до фальшивих зізнань, знова є героєм сензаційних звісток львівської преси. Спершу його особою займалася тільки „Хвиля", а тепер, від хвилі, коли жидівсько-польські переговори вийшли на реальний шлях, займається ним і „народово-кресова" преса („Сл. Польс.", „Ґазета Поранна" і т. п.) Воно й не диво, коли зважити, що п. Еґер був головою того знаменитого сіоністичного віча, на якому „жидівська вулиця" доручила пос. Райхові за всяку ціну перевести жидівсько-польську угоду. Отже цей то п. Еґер має щастя вічно мати незвичайні візити. То Микитин приходив до нього, то Дворніцкі, а тепер відвідує його якийсь Берналь. Сама чесна компанія! Отже цей то Берналь, що пантом зник без сліду, явився у п. Еґера, щоби з ним відбути тісніу конференцію в справі Штайґера. Щастя, що там „припадково" находився брат п. Еґера — інж. Еґер, адвокат Вольнер і п. Деґенштік, щоби бути свідками, якто той Берналь, проходимець неясної кондиції обовязково „drząca reką" подавав п. Еґерові якісь папери від Штайґера, яких очевидно п. Еґер не прийняв і викинув візитатора за двері, зробивши відповідний рух рукою. Взагалі п. Еґер всіх викидає за двері. З Микитином бачився в брамі, але опісля викинув його за двері. Дворніцкого, що шукав „дійсного сповнителя" атентату на през. Войцеховского, теж викинув за двері, а тепер так само поступив з Берналем. „Хвиля" подає свої погляди на ролю того Берналя.

— **Для згідного співжиття.** „Слово польске" згідно з ідеольоґічною лінією свого ватажка Ст. Ґрабского про поглиблення „єднання і братання" між двома славянськими народами, ніколи не пропустить нагоди, щоби не бажання співжиття відповідно не підкреслити. З тією метою воно на право й наліво шукає тільки таких моментів, які могли би і сліпому стати ясними, що иншого бажання вшехполяки й „організації народові" не мають, як тільки найти ту спільну основу співжиття, взаїмного пошанівку, а може й віддержка. Одно з останніх чисел „Сл. польс." (ч. 167) приносить аж кілька таких заміток. Перша з них називається „Напур рускі на Львуф". Визначків „співжиття" коле в очі посвячення „будинку" (не будинку, тільки домівки, себто льокалю) „Сокола III" на городецькому передмістю. Не в смак йому, що Українці задумали вибудувати „Народній Дім" на Личакові, що плинуть на ту ціль складки, що вдержується українське приватне шкільництво та що складки на нього за березень осягнули 15.333 зол. Ще другу нотатку присвячено цим складкам, що очевидно мусять бути злочином, бо тим чином усуваються українські діти з під „впливу польських шкіл". Третя замітка присвячена видавництву „Червона Калина", яке — видаючи спомини з великої війни і революції та поміщуючи такіж спомини в своїх календарях — є виразним проявом „гайдамацької аґітації проти Польщі". Ніхто не сміє оповідати про свої переживання, себто ніхто не сміє збирати і подавати історичних матеріялів, бо ті „писання є проявом скаженої ненависти до польськости (sic!) і заохочують до наслідування збройних нападів (?!). Як держава може терпіти ширення ідеольоґії збройного наступу на державу?" Тому „Сл. польс." не вірить прокураторові, тільки накликує поліцію. Для доповнення є ще й замітка про двох „замаховців"-студентів, з чого висновок, щоби польські власти не давали перепусток українським студентам на студії за кордоном (в Данціґу, Празі, Відні, Берліні), бо там Українці можуть підготовлювати замах на Польщу. — І щож не гарна пропаґанда співжиття! А „Сл. пол."

міститься при вул. Зіморовича, а не на Кульпаркові.

— **Підвишка комірного на липень.** У червні місяці має бути значна підвишка оплати комірного наслідком 6 проц. додатку на користь власників камениць і 6 проц. додатку на державний фонд розбудови міст. Однокімнатні помешкання дістануть множник 0.4915; двокімнатні помешкання 0.5440; мешкання з 4 до 6 кімнат множник 0.5965; мешкання від семи кімнат до гори 0.6490. Приклад: за двокімнатне помешкання, що коштувало перед війною 60 корон, треба буде заплатити в липні ц. р. 32·64 зол.; за трикімнатне мешкання, що коштувало перед війною 100 кор. місячно прийдеться заплатити 54·40 зол.

— **Додаткова бранка у Львові.** Львівський магіст. публікує, що додаткова бранка до війська річників 1904, 1903 і 1902, а також 1899, 1900 і 1901 відбудеться між 26. червня і 8. липня н. р. перед поборовою комісією в льокалі при вул. Піяр 33. I. пов. Річники 1899, 1900, 1901, 1902 і 1903 мають голоситися в такому порядку: 26. VI. всі з назвисками на букви А, Б, Ц, Д, Е, Ф, Ґ, Г, І, Й (латинка); 27. VI. всі на букви від К—П латинської абетки; 30. VI. на інші букви; 1. VII. річник з 1904 р. на букви А, Б, Ц; 2. VII. на букви Д, Е, Ф, Ґ, Г; 3. VII. на І, Й, К, Ль, Л; 4. VII. на М, Н, О, Р, Кв; 6. VII. на Р, С; 7. VII. на Т, У, Фат; 8. VII. на В, Х, И, З. Новобранці мають принести зі собою карту ідентичности і евентуально свідоцтво оправдання спізненого ставлення до бранки. Початок бранки все в год. 8. рано.

— **Воздушна труба.** З кількох повітів алтайської губернії наспіли до Москви алярмуючі вісти про те, що воздушна труба заподіяла там величезні шкоди. Дотепер стверджено смерть 128 осіб та цілковите збурення 130 домів.

— **Процес проти Німців у Москві.** У Москві почався процес проти двох німецьких студентів Дітмана і Кароля Кіндермана, які в жовтні минулого року приїхали з Німеччини до Москви, мали виконати атентат на Троцького і Сталіна. Обвинувачених чекає кара смерти через розстріл.

— **Наслідки манії стріляння.** Багато батьків купує своїм синкам „фльоберти" в нагороду пильности чи чемности. Синки, дібравшись оружя, стріляють цілими днями до всього, що притягає їхну увагу або дає добру ціль. Перед пару днями влетіла „фльобертова" кулька крізь вікно до кімнати одного священика, а вчера якийсь добрий стрілець стріляв собі до трамваєвого воза ŁD. На щастя куля збила тільки вікно, а пасажирам крім страху не зробила ніякого дефекту.

— **Невідомий арештант.** У звязку з вломом до льокалю каси у варшавському видавництві „Відродження Польщі" арештовано якогось Запалу, який відмовляє зізнань щодо своєї особи. В часі слідства все таки стверджено, що Запала був арештований в 1920 р. в часі большевицького походу на Варшаву за співучасть у вбивстві польського поліцая та за шпіонажу в користь большевиків. Далі стверджено, що приїхав він до Польщі перед кількома літами та продав великий земельний масток на Поморю за ціну 5000 долярів. Цікаве тепер, яким чином той Запала, будучи чужинцем, міг приїхати до Польщі та продати масток. Поліція веде далі слідство в тому напрямі, хто криється направду під тим назвиском Запала. Подія, як бачимо, чисто американська хоч і сталася у Польщі.

— **Твохи але мітив.** Дня 18. ц. м. відбувалося військове стріляння на стрільниці в клепарівськім ліску. Опodalік переходила робітниця Анна Конвуляк і певна, що жовніри мусять добре вміти стріляти, йшла собі спокійно додому. Але показалося, що у війську трапляються лихі стрільці. Заблукана куля револьверова пішла не туди, куди була повинна, але скоутила сильно в бік і поцілила робітницю в ногу.

— **Замах на себе** зробив передучера вечорово-хорий Евстахій Яцінкий, по фаху маляр-декоратор. Сидячи при пиві в ресторації Маркуса Фростіґа, стріляв до себе пять разів і ані разу не поцілив. Певний своєї смерти, стратив притомність і впав на підлогу. Але в шпиталі прийшов назад до свідомости і здається був вдоволений з такої „успішної" стрілянини до себе.

Хлопяча учительська семинарія УпТ. у Львові, Городецька 95. Вписи й вступні іспити на I., II. і III-тий рік відбудуться по феріях в днях 1—3. вересня н. р. — УПРАВА. 2207 1—2

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

Дописи.

Рогатинщина. *(Підкомісар Адам Гляйц—політиком).* В 1922 р. в часі протививорчої агітації підкомісар Адам Гляйц з Рогатина на 196 політичних вязнів з округа доставив до бережанської тюрми зі свойого повіту рівно 100 душ. Від того часу став політиком у тому розумінню, що за цензуровані: „Нову Культуру", „Культуру", Календарик „Землі і Волі", Лібкнехта „Павуки і мухи", „Рогатинця", Івана Раковського „Вселенну" і за нецензуровані книжки, як: „Наша Правда", „Молодий Пролетар", Обіжники УКСР-ади, доставляє громадян до бережанської тюрми з рівночасним донесенням про злочин головної зради,—і осягає свою ціль, бо доставлений ним обвинувачений мучиться в слідчім арешті довгими місяцями аж до остаточного застановлення справи. Доказом на це акти справи 22 політичних вязнів з рогатинського повіту, котрі в 1924 р. просиділи, як виказує рахунок з актів, в слідчім арешті рівно 8 літ 7 місяців і 20 днів. Назвиска їх: Панько, Гаврило, Омелян, Лев і Катря Крайківські, Птитька, Якубовський, Михайло і Ганько Герза, Косач, Манюх, Володимир і Осип Самарики, Мнозіцький, Степан Шеремета, Василь Шеремета, Роман і Осип Бойкевичі, Ліщинський, Каспрук і Михайло Зазуля, з яких останній в тюрмі набавився сухіт і помер.

У повисших справах слідство в цілости застановлено і обвинувачених звільнено з тюрми з тим, що в справі громадян з Чесник розправа покінчилася увільняючим вироком, опертим на зізнаннях підкомісаря Гляйца! Здавалося, що по такій лекції, де удержання невинно обвинувачених в тюрмі наразило на великі страти скарб, рідні обвинув. і суспільність, підкомісар Гляйц перестане бавитися в ролю політика. Однакож прийшов рік 1925 і знова посипалися донесення за злочин головної зради і знова примандрували до тюрми політичні вязні: Ярослав і Климентина Цимбалісті, Гриць Кліш, Олекса Каспрук, директор Антін Крушельницький, Микола Товстий, Юліян Форемний, Анатоль Курдидик і Михайло Вовк — останні три — студенти, котрі разом до нинішнього дня просиділи 1 рік і 1 місяць в слідчім арешті з тим, що справи їх застановлено в переважній части. Микола Товстий під замітом злочину головної зради сидів від дня 24. II. до 15. VI. 1925, а тогож дня вийшов з тюрми, засуджений за переступство з § 23 пресового закона з 1862 року на 24 дні арешту! К. Форемний, Курдидик і Вовк ще доте пересидять, двічі переводили 4-денну голодівку і добилися покінчення слідства, котре закінчиться рівнож переступством з § 23 пресового закона. В попередних згадках про політичних вязнів в часописах і в посольських інтерпеляціях підношено заміт, чому прокуратура і суд, так сліпо вірять в донесення підкомісаря Гляйца, хоча у всіх повисших справах виказалася повна неправдивість змісту його донесень. Прокуратура і суд не звважаючи на практики з донесеннями підкомісаря Гляйца, стоїть на становищі, що кожне повінійне донесення належить вже розглядати. Як жменька повисших фактів доказує, що пан підкомісар наразив багато людей на непотрібні арешти, втрату гроша і здоровля і факти ці підносимо, щоби примхами п. Гляйца зайнялася близше наша парляментарна репрезентація, бо й тепер нема дня, в котрому не спроваджувано би з рогатинського повіту громадян до тюрми за читання часописів і книжок, що в опінії пана підкомісаря вже становить субстрат злочину голов. зради. Не хочемо бути ординарними і виписувати на його особу ординарні пашкв'лі того рода: „Jak się dobiera ludzi na stanowiska urzędnicze w policji państwowej, niech zaświadczy chociażby fakt, że w Rohatynie jest komendantem powiatowym policji p. Glajc, który był jako sierżant przy wojsku tak głupi, że nie nadawał się do niczego innego, jak „pucowania koni". Ale w tem właśnie jego szczęście, że „pucował" w r. 1918. 2 konie dygnitarzowi i to mu się obecnie opłaciło". („Gazeta Codzienna" з дня 8|10 1922 ч. 4531), але не можемо стерпіти того, щоб через такого пана невинно сиділи громадяне і проливалися сльози їх невинних родин. Правда, що відколи пан підкомісар господарить на кількасот моргах ґрунтів українського діяча Мироновича, позиція пана Гляйца є скріплена. Однакче це не може бути перешкодою для покінчення з примхами пана Гляйца. **Сапів.**

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

ОПОВІСТКИ.

Український хор Д. Котка:
у вівторок 23. „ Устрики дол.
у середу 24. „ Устрики дол.
у пятницю 26. „ Турка.
у суботу 27. „ Турка. 2150 7-7

В приватних гімназіях УПТва потрібні учительські сили до навчання польської мови, математики й фізики, природи, географії, історії як також класичні і модерні фільольоги. Рефлектанти наскільки вже мають признане право навчання взглядно повну підставу до него, зголоситься до 15. липня цр. особисто або письменно до Головної Управи УПТва у Львові, Ринок ч. 10|II. п. 2183а) 3—3

Конкурс на посаду учительки при школі вправ жіночої учительської семинарії УПТва в Самборі з правом прилюдности. Подання вносити до Управи цеї школи найдальше до кінця червня цр. долучуючи свідоцтво зрілости, патент на вчительку виділових або хоч народніх шкіл, метрику, доказ приналежности з фотографією і свідоцтво моральности. 2183 3—3

Дрібні оголошення.

ПОШУКУЄТЬСЯ в підгірській околиці кімнати з харчем на дві особи від 15. липня до 15. серпня. Зголошення з услівями слати до Адмін. для М. Г. 2214 1—2

КАВАЛЕР, шатин, літ 36, урядник X. ранґи на державній посаді ожениться з панною або бездітною вдовою, лагідної вдачі, здоровою, до літ 32. Річ трактує поважно. Посаг для спільного добра. Зголошення неанонімові з описом життя з фотографією. За зворот і дискрецію ручу словом чести; слати на адресу Іван Мороз, Білобожниця к. Бучача пост.-рест. 2210 1—1

ХТО знав би що про Тимка Жулубака, стр. роб. при окружній команді в Самборі, з Воютич, що при відступі українських військ остав на Вел. Україні, буде ласкавий дати знати Марії Жулубак з Воютич, п. Надиби. Закордонні часописі проситься о передрук. 2206 1—1

СТАРША, самітна, інтелігентна жінка, найрадше з священичої родини, що розуміється на господарстві сільськім і домашнім, потрібна до заряду дому у старого священика вдівця. Відомість в уряді парохіяльнім Янчин почта в місци. 2174 1—1

БЕЗРІДНОГО ІНВАЛІДА У. Г. А. хто прийме на село на час вакацій, зволить ласкаво подати адресу до управи Дому українських інвалідів, Львів, вул. св. Софії ч. 25. 2202 2—2

ДВІ три учениці з ліпшого дому, прийму на ціле удержання. Сонячна кімната, здоровий харч, піяніно в хаті. Умовлятися можна вже тепер. Зголошення приймає ласкаво Адміністрація „Діла" під „Добра опіка". 2217 1—2

УЧЕНИЦЯ V. р. учит. семинарії, вправна інструкторка, шукає лекції на час ферій. Зголошення з умовинами проситься слати до Адміністрації „Діла" під „V. С. М.". 1—1

ГІМНАЗИСТКИ знайдуть приміщення при українській родині від вересня. Відомість в Адміністрації „Діла". 1—1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Конкурс на аренду.

Сирітська фундація бл. п. о. Иосифа Фоліса віддасть по жнивах сего року в аренду фільварок в Закомарю, стація Ожидів. До аренди належать всі будинки господарчі, дім мешкальний, город, 50 моргів поля, 85 моргів сіножаття. Інвентарі живі і мертві має посесор від фундації купити. Аренда на кілька літ. Кавція посесійна у висоті піврічного чиншу аренди. Письменні оферти при долученню вадії у висоті 300 зол. вносити до канцелярії меценаса Е. Гвоздецького у Львові, вул. Красіцких 6. до дня 10 липня 1925 р. 2211 1—6

Подяка.

Вп. п. д-рові Миколі Вавринові, лікареві в Стоянові, складаю щиру подяку за совісне і повне посвяти вилічення мене з тяжкої недуги.

о. Іван Каранович
2216 парох Стоянова

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

„Учительської Краєвої Спілки" кооперативи з обмеженою порукою у Львові відбудуться дня 7-го липня ц. р. в 9. год. перед полуднем в салі „Народного Дому" при вул. Рутовського ч. 22.

Порядок нарад:

1) Отворення Загальних зборів;
2) Відчитання протоколу з послідних Загальних зборів;
3) Відчитання звіту Союза ревізійного з переведеної ревізії;
4) Звіт з діяльности управи;
5) Звіт касовий;
6) Звіт ревізійної комісії;
7) Затвердження біляису і уділення абсолюторії управі;
8) Розділ зисків;
9) Вибір нових членів Надзір. Ради;
10) Вибір Ревізійної комісії;
11) Внесення і запити;
12) Замкнення Загальних зборів.

Біляне кооперативи виложений в льокалі кооперативи на два тижні перед Загальними зборами до перегляду ПТ. членів. Якщо в означеній годині не явиться вимагане статутом число членів, то в годину пізніше відбудуться другі Загальні збори, які будуть важно рішати без огляду на число присутних членів.

Управа.

2209 1—1

За редакцію відповідає О. Костин. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.